

forfjellige andre Formaal. Jeg tror, at Sparekassernes Bestyrelse — det er tidligere blevet anført her — ere meget stærkt repræsenterede i Thinget, og at derfor de fremkomne Udtalelser saa væsentlig have været til Fordel for dem. Mulig er ogsaa de andre Interesserede stærkere repræsenterede her end Sparerne. Sparerne ere ikke repræsenterede her i overveiende Grad. Det er i hvert Fald meget vanskeligt at faae fat i en Repræsentation for Sparerne. Man har talt om en Repræsentation af de Interesserede, men hvem er de Interesserede? Det er baade Sparerne, Sparekassbestyrelserne og Laantagerne; men det er ikke dem, der ere berettigede til at komme til at afgive deres Stemme, eller udtale sig om Bestemmelser, som skulle sikkre Sparerne deres Penge. Det er Sparerne, der først og fremmest skulle udtale sig, men det er vanskeligt at finde dem. En saadan Udtalelse kommer derfor ikke frem. Jeg har nu den Formening, at, dersom jeg var saa heldig at kunne gjøre Alle Sparerne bekendte med Indholdet af og Hensigten med denne Lov, og deres Stemmer kunde afgives, vilde jeg faae en overordentlig Tilslutning for Lovforslaget. Derom tvivler jeg ikke. Jeg kan ikke se, hvad der skulle forhindre Sparerne i at tage af den Sikkerhed, de kunne faae, ligeoverfor Forhold, som til Liden have viist sig at være af en noget tvivlsom Natur med Hensyn til Spørgsmaalet om Bevarelsen af deres Penge. Medens jeg saaledes med Paafjønneelse har hørt, at der er nogen Tilbøjelighed til at bringe Noget ud af dette Lovforslag, og at man vil arbejde for at tilveiebringe Enighed om Bestemmelser, der kunne blive til Gavn, — og jeg tilsiger at ville række min Haand dertil — ser jeg, at der ligger en væsentlig Hindring for at komme til et gunstigt Resultat deri, at der idetmindste i Flertallet af de Udtalelser, som jeg har hørt, har tilkjendegivet sig en principiel Meningsforskjel mellem Regjeringen og Pluraliteten af dette Thing. Jeg skal indskrænke mig i mine Udtalelser om enkelte Punkter saa meget som mulig; thi Loven er i sine enkelte Dele, tror jeg, debatteret baade fra den ene og den anden Side paa en ret udtømmende Maade; men der er enkelte Udtalelser, som jeg finder mig foranlediget til at gjøre. Der erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) mente, understøttet i denne Opfattelse af det erede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at § 1 var affattet paa en saadan Maade, at Regjeringen fik, saa at sige, en absolut Myndighed med Hensyn til Vedtægtsbestemmelserne. Jeg tror nu, at de erede Medlemmer have anlagt en noget theoretisk Fortolkning paa denne Paragraphs Bestemmelser; og jeg tror, at en naturlig Fortolkning af Ordene, som de staa der, maa lede til, at det har været Meningens dermed, og at den Sparekasse, der forfatter sine Vedtægter overensstem-

mende med Loven, har en Berettigelse til at forlange dem stadfæstede af Regjeringen. Men skulde det virkelig være nødvendig for at fjerne enhver Tvivl, at der foretages Forandringer, og skulde de to erede Medlemmer, og andre erede Medlemmer, maafte deri se et Smuthul for Regjeringen til at drage en større Myndighed til sig, end paatænkt var, skal jeg overmaade gjerne være med til at hjælpe dem til at faae en Mur for dette Hul. Jeg ser ingen Tilhænger af Smuthuller; jeg bruger dem ikke, og hvis der kan være Tale om, at et saadant findes, skal jeg, som sagt, gjerne lukke det. Jeg maa omtale den Indsigelse, som det erede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) og Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) gjorde mod Loven, hentet derfra, at Begunstigelserne ikke stod i noget Forhold til det Lag, som blev lagt paa Sparekassbestyrelserne. I den Anledning skal jeg sige — det var det erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), som brugte dette meget stærke Udtryk — at jeg i Virkeligheden ikke har tænkt paa, at de Bestemmelser, der indeholdes i Loven, kunne være noget egenligt Lag for Sparekassbestyrelserne. Jeg ser den mest begrændsende Bestemmelse deri, at der er sat en fast Grændse for den Rente, der maa gives af Indlaan, og, ihvortvel det ganske vist er en Bestemmelse, som i visse Tilfælde kan indskrænke en Sparekasses Virksomhed, saa tror jeg, at den ogsaa i mangfoldige Tilfælde maa kunne betragtes som en overmaade velkommen Bestemmelse, idet de derved ere forhindrede fra og have lovtlig Grund til ikke at indlade sig i Konkurrence med Banker eller andre Institutter, en Konkurrence, som mange af dem have følt sig forpligtet til at gaa ind paa til Skade for Sparekassen, men som de ville undgaa, naar der er et bestemt Forbud derimod. Det Forhold, som jeg her er kommen til at tale om, er sandsynligvis et af de vanskelige Punkter i dette Lovforslag, og selv det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), der har udtalt sig med Belvillie om Lovforslaget i det Hele, har dog forbeholdt sig sin Stilling ligeoverfor dette Spørgsmaal og har yttret væsentlige Tvivl om Hensigtsmæssigheden af Fastsættelsen af en bestemt Grændse for den Rente, der maa gives af Indlaan. Det er fuldkommen rigtigt, hvad det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) yttrede, at Regjeringen har lagt en særlig Vægt paa dette Punkt, og jeg tilstaar, at, efter hvad jeg endnu har hørt, kan jeg ikke fravige min Mening om, at Loven vil tabe en væsentlig Del af sin Betydning, naar denne Bestemmelse maatte bortfalde. Jeg ser deri ikke nogen væsentlig Hindring for Sparekassernes Virksomhed under almindelige Forhold. Jeg tror endogsaa, at de allerfleste Sparekasser endnu ikke ville give 4 pCt. for Indskud, der ere paa kort Opsigelse. Hvad vil det nemlig betyde? Det vil betyde det, at de ikke kunne laane Penge ud